

Alfons Mucha – Gismonda

Martina Baláková (2. místo v I. kategorii)

Jsem rád, že mi Madame Charlotte sehnala v Paříži ubytování. Není to žádný luxus, ale mám kde hlavu složit a od milé vlastnice kavárny mám každé ráno schovaný croissant. Žiju ze dne na den. Nevím, kdy to skončí a jak, ale mezitím můžu zde ve svém ateliéru kreslit špatně placené zakázky a každé odpoledne prosedět v kavárně.

Nejsem typický uzavřený umělec. Mám rád lidi, rád si s nimi povídám a ještě raději je kreslím. Občas se se mnou zapovídá nějaký žebrák, ale když mám štěstí, přemluvím některou krásnou dámu, abych si ji mohl vyfotit. Ano, chci jenom fotografii. Schovám ji na dno šuplíku a jednou za čas je všechny vytáhnu, abych načerpal z úsměvů trochu inspirace. Některé ženy mě ale opravdu zaujmou a já je musím převést na plátno.

Před čtyřmi lety jsem potkal jednu opravdu okouzující ženu. Myslel jsem, že je to má životní láska, ale naštěstí toto poblouznění netrvalo ani měsíc a vyprchalo s krásnýma očima další dívky. Tu krásku jsem stylizoval do Kleopatry. Nebyl to nijak výjimečný obraz, ale nakonec se objevil v nějakém časopise. Ale o tom teď nemluví. O něco později jsem se dozvěděl, že ta žena byla slavná herečka Sarah Bernhardtová. Tehdy jsem se nepohyboval v divadelních kruzích, a tak jsem ani netušil, že mám ve stole schovanou fotografii této osobnosti. To vše jen za šálek kávy.

A proč na to všechno teď vzpomínám? Mám přítele v tiskařské firmě, kde dělají plakáty pro divadelní představení. Teď po Vánocích mají všichni umělci dovolenou. Ten přítel mě požádal, abych za něj vzal jednu zakázku. Samozřejmě. Nemám ani na film do fotoaparátu. Kreslil bych i mrtvá kuřata, kdyby mi za to zaplatili. Tato nabídka ale byla trochu jiného rázu.

„Nakreslíš plakát Sarah Bernhardtové ve hře Gismonda,“ říká, když se druhý den domlouváme.

„Sarah Bernhardtová?“ zamyšleně převaluji to jméno na jazyku. Nevím, kde jsem se s ní už setkal.

Moc mu nerozumím, takže toho dne si ještě sedám do svého oblíbeného křesla v kavárně a ujišťuji Madame Charlotte, že všechny dluhy jí už brzy splatím, protože mám zakázku.

Byla tam, jak jsem očekával. Skupinka bankéřů si vždy na konci týdne šla sednout do kavárny. Pořád mluví o nějakých finančních problémech nebo vychvalují své milenky. Dnes se pokouším nasadit co nejpřátelštější výraz a chci zavést řeč na Sarah Bernhardtovou. Oni ji určitě musí znát a musí o ní něco vědět.

Dozvídám se od nich sice příběh té hry, ale to, co slyším pak, mě moc nepotěší. Líbí se jim sice, jak hraje, ale jinak o ní tvrdí, že je tak hubená, že když spolkně pilulku, vypadá, jako by byla těhotná, a že když se ponoří do vany, voda ještě klesne. Předhání se ve vtipných narážkách, co na ni

kde slyšeli. Ale já už je neposlouchám. Přemýšlím, jak pojmu svůj obraz.

Beru do ruky tužku a začínám načrtávat první jemné linie. Ano, ladná paže, květiny do vlasů. Ten pohled. Zasněné oči. V této chvíli už nedokážu myslet na nic jiného než kreslení. Múza mi vtiskává horký polibek. Pracuji na své bohyni celou noc a celý den.

Po probdělé noci a s ještě zasychající barvou na plátně se vydávám do tiskařské firmy. Tento obraz není jako ostatní plakáty, které potkávám, když procházím městem.

Budova je plná dělníků, ale já musím počkat na vedoucího, abych mu mohl Gismondu předat. Usazují mě na židli a já mezitím vdechuji vůni papíru a inkoustu, kterou je to místo prosáklé. Možná jsem si trochu zdříml, protože jsem sebou škulbl, když jsem ucítil ruku, kterou na mě někdo položil.

„Dobrý večer,“ slyším sametový hlas. Zní mi povědomě. „Jak se vám spalo? Nejsou zdejší židle příliš tvrdé?“

Promnu si oči: „Jsou měkčí než má postel, slečno...?“

„Sarah. Sarah Bernhardtová. Myslím, že už se známe.“

Před očima mám tu fotografii a zároveň vyskakují ze židle s napřaženou rukou: „Samozřejmě. Moc mě těší, že se opět setkáváme. Byla jste mi velkou inspirací.“ A v duchu si pro sebe dodávám, že bych už vážně měl přestat s tím pochlebováním.

„Děkuji za lichotku. Ukažte, co máte za obraz.“

Neochotně jí ho podávám. Mlčky si ho prohlíží a já čekám na ortel.

A pak dostávám víc než odpověď. Sarah na mě přes rám obrazu rozverně mrkla a já vím, že tento den si už budu pamatovat navždy.

O něco později...

Bylo brzy ráno a město se pomalu probouzelo ze svého krátkého spánku. Nejdříve si zívlo v podobě prvních kroků po ulici a ospale se protáhlo. Žebráci se začínali vracet k místům, kde minulého večera zanechali svá živobytí. Ve vzduchu byla cítit káva a čerstvé pečivo. Dnes to vypadá na opravdu podařený den. Úsměv mi ale ztvrdl na tváři. Před sebou jsem uviděl mladého kluka. A tento malý spratek se ze sloupu snažil odloupnout můj plakát!

Kluk si mě teď všiml taky. Nechal toho, o co se pokoušel, a rozeběhl se postranní uličkou pryč. Já už jsem ale u něho. Chytám ho za límec a přísně se na něj obořuji: „Co to děláš!“

„Já... já se tady jen trochu rozhlížím,“ vykoktává chlapec.

Uchopuji ho ještě pevněji.

„No dobrá. Chtěl jsem ten plakát věnovat svým rodičům jako dárek. Měl jsem nechat podplatit lepiče,“ říká trochu zasmušeně.

„Nechat podplatit lepiče?“ Zloba mě pomalu opouští.

„Dělají to tak všichni sběratelé nebo se jako já snaží strhnout plakát dříve než zaschne lepidlo.“

Nemám slov. Já, rodák z malé vesničky na Moravě, jsem se stal ve světě tak oblíbeným, že moji Gismondu lidé dokonce kradou z městských sloupů a vystavují ji ve svých sbírkách.

Podíval jsem se na toho mladého chlapce.

„Nemáš chuť na croissant?“